

Н. С.

Безводниятъ и жѣдниятъ Дели Орманъ пие бистра и студена вода.

Случи ни се да пжтуваме съ нѣколко другари въ августъ презъ Дели Орманъ за Разградъ. Този нашъ край, обграденъ съ околорѣстна планинска верига отъ село Дрѣновецъ и Разградъ до румънската граница, представя една широка вълнообразна, пресѣчена равнина, пожълтѣла и изгорѣла отъ сушата. Ние се чудѣхме и okayвахме бедното бѣлгарско население, което жадува и мре за капка бистра и студена вода. Единъ пжтникъ въ влака ни чу и разказа следнитѣ интересни нѣща;

— Азъ пжтувамъ изъ Дели Орманъ. Наближавамъ къмъ едно село. Чувамъ биене на камбани. Доста се чудѣхъ, какво може да бжде това? Праздникъ и молебень ли има народътъ? Друго ли радостно събитие се е случило? Навлизамъ въ селото. На площада се стекло цѣлото население: свещеници въ църковно одяение, хоругви, кръстове, народъ — мъже, жени, деца, смѣсени съ турци, предъ които стоятъ дългобради старци и бръснати млади ходжи съ чисти бѣли гъжви на глава. Всички засмѣни, съ силни изрази на лицето, очакватъ нѣщо много важно . . . като че-ли срѣ-